
Šířit povědomí o správné diagnostice a léčbě do jiných částí světa. Úkol letošního sympozia

Šířit povědomí o správné diagnostice a léčbě do jiných částí světa. Úkol letošního sympozia

Praha hostila ve dnech 22.–25. září výroční zasedání Evropské společnosti dětské endokrinologie (ESPE). Za uspořádání kongresu odpovídal prof. MUDr. Jan Lebl, CSc., přednosta pediatrické kliniky 2. lékařské fakulty UK a Fakultní nemocnice v Motole, který byl pro letošní rok jmenován prezidentem ESPE.

Jak je na tom česká endokrinologie ve srovnání s tou světovou?

Už to, že se v Praze pořádá mezinárodní endokrinologický kongres, je uznáním české dětské endokrinologie.

Jaké úsilí jste museli vynaložit, aby se letos konal kongres v Praze?

Místo konání se určuje pět let dopředu. My jsme tedy podali žádost o uspořádání kongresu v roce 2005, ten rok probíhalo zasedání v Lyonu. Soupeřem nám bylo město Glasgow. Volba probíhá velmi demokraticky, každý člen společnosti má jeden hlas. Tehdy jsme vyhráli s velkým náskokem, Glasgow ale získalo pořadatelsví hned další rok.

Jakým tématům se delegáti při svém zasedání věnovali? Soustředili se převážně na prezentaci novinek v oboru nebo se zaměřili i na jiné oblasti?

Každý rok se odehraje v každé disciplíně medicíny něco nového a výroční kongres je od toho, aby to prezentoval. Nejzávažnější témata, která se zde probírala, se ale netýkala poznatků za poslední rok, nýbrž měla spíše přispět k tomu, aby dětská endokrinologie šířila povědomí o správné diagnostice a léčbě nemocných dětí do jiných částí světa. Řešila se například dostupnost péče dětské cukrovky v subsaharské Africe, kde dodnes bohužel umírají některé děti pár týdnů po prvních příznacích nemoci, protože se vůbec nedostanou do nemocnice, nebo zemřou krátce po propuštění z nemocnice, neboť rodiče nemají peníze na inzulín. Dalším tématem byla například porucha funkce štítné žlázy, která když je vrozená a těžká, způsobuje těžké mentální poškození. Takové děti byly i u nás odsouzeny k živoření. Dnes se na ně díky systému novorozeneckého screeningu přichází už ve dvou třech týdnech života, začínají se léčit a žijí úplně normálním životem. Ale ve většině světa toto stále nefunguje. Přitom léčba je při rozpoznání nemoci poměrně levná.

**Prof. MUDr. Jan Lebl, CSc., (vpravo) zahajuje
mezinárodní sympozium s rektorem UK prof.
Václavem Hamplem**

Řešila se i otázka obezity, což je naopak problém nejvyspělejších zemí. Zejména ze Spojených států se šíří vlna dětské obezity. Kvůli této epidemii hrozí, že poprvé v moderních dějinách generace dnešních dětí bude mít kratší život než generace jejich rodičů, a to proto, že budou trpět komplikacemi těžké obezity od dětství, jako jsou vysoký krevní tlak, poruchy hladin krevních tuků s cévními důsledky, cukrovka se všemi komplikacemi nebo jaterní poruchy související s obezitou.

Mezi účastníky konference najdeme převážně endokrinology nebo i praktické dětské lékaře, jichž se tato problematika také dotýká?

Téměř všichni jsou specialisté, kteří se v rámci pediatrie věnují dětské endokrinologii. Mezi nimi jsou dvě skupiny odborníků. Ta větší je orientovaná na péči o pacienty, tedy na klinickou medicínu, další se věnuje více výzkumu a pracuje v laboratořích. Letošním tématem zasedání je „Bridging Clinical Care and Basic Research“, tedy vytvářet mosty mezi klinickou péčí a základním výzkumem. To se ukazuje jako velmi důležité, protože každodenní péče o pacienty přináší inspiraci pro výzkum, a naopak výzkum přináší výstupy, které je potřeba rychle umět aplikovat ve prospěch pacientů. Najít mezi těmito dvěma skupinami lékařů co nejlepší porozumění a komunikaci je také úkolem toho sympozia.

Můžete zmínit některá významná jména světové endokrinologie, jež jsme mohli přivítat v Praze?

Na kongres přijelo 3 287 účastníků z 92 zemí. Náš kongres se tak stal dosud největším setkáním dětských endokrinologů, jaké se kdy v Evropě uskutečnilo. S malou nadsázkou lze říci, že kdo je významný ve světové dětské endokrinologii, tak byl v Praze. Byli mezi nimi i dva ze zakladatelů společnosti, která vznikla v roce 1962. Jedním z nich je profesor Zvi Laron z Izraele, který je známý zejména tím, že už v 60. letech popsal stav necitlivosti k růstovému hormonu, nazývaný podle něj Laronův syndrom. Profesorka Illigová ze Švýcarska je dalším ze zakládajících členů, která má za sebou obrovské výzkumy v oblasti dětské endokrinologie v 60. a 70. letech. Kongresu se jako čestný host zúčastnil také náš významný učitel dětské endokrinologie doc. MUDr. Alois Kopecký, který letos v červnu oslavil 90. narozeniny.
(Lucie Kettnerová)